

tvilling stjärna av Jens Peter Karlsson

Vid behov uppdatera gärna de populärkulturella referenserna:
rättigheterna är förbehållna dess respektive ägare. *Författ. anm.*

(Ett enkelt sovrum i en mindre villa, ännu inte ordentligt målat och möblerat. Det finns dock en våningssäng och några flyttlådor, samt färgburkar, tapetväder och annat för en hemmafixare. De två barnen – en tjej och en kille – tränger sig in i rummet. Båda försöker vara den förste in genom dörren; de knuffas och bråkar. Han bär på en gammal elgitarr som saknar flera strängar.)

HAN Lägg av!

HON Lägg av själv!

HAN Jag är först, jag är äldre än dig.

HON Fyra veckor!

HAN Ja, det gälls.

HON Vad är det här? Det här är ju bara *ett* rum.

HAN Du har säkert ett litet rum där bakom (*letar efter dörren*).

HON Jag ska inte ha ett mindre rum än dig – glöm det.

HAN Nä, här var ingenting.

HON Men det här är ju bara ett rum. Glöm att jag tänker dela med dig.

HAN Som om jag skulle dela med dig!

HON Du får sova i garaget, under min pappas bil.

HAN Det här kan dom glömma. Jag ska ha mitt eget rum. Och det ska vara större än ditt, för jag är äldre.

HON Fyra veckor!

HAN Det gälls!

*(Han går ut. Hon undersöker rummet, och i synnerhet den bortre väggen.
Han kommer tillbaka.)*

HON Vad sa dom då?

HAN Dom sa att dom skulle köpa en bäddsoffa och ställa i hallen – och där ska du sova.

HON Det sa dom inte alls!

HAN Och dina grejer kan du få ha i städskrubben i köket.

HON Jag ska prata med dom. Du kan få flytta in i klädkammaren, där är nästan plats för en madrass.

(Hon går ut. Han kramar sin gitarr som ett gossedjur, och även han upptäcker den bortre väggen, som egentligen inte bär några tecken på vara särdeles intressant. Hon kommer tillbaka.)

HAN Vad sa dom?

HON Dom sa att vi ska bo i det här rummet båda två.

HAN Jag vägrar bo med dig.

HON Och din mamma sa att om du hade nåt emot rummet, så kunde du flytta hem till din farmor istället.

HAN Sa hon inte alls!

HON Sa hon visst.

HAN Det är din pappas fel alltihop, det var han som ville köpa det här fula huset.

HON Nä, det är din mamma. Det är hon som så gärna vill bo i hus.

HAN Ett riktigt hus – inte ett sånt här fulhus. Det är bara för att din pappa tjänar så lite pengar på sitt jobb, annars hade vi haft ett riktigt hus.

HON Men din mamma har ju inte ens ett riktigt jobb.

HAN Klart det är riktigt.

HON Hennes chef ringer ju bara när hon behövs, annars sitter hon ju bara hemma och tittar på Doktor Phil.

HAN Hon jobbar nästan varje dag.

HON Jaha, är det därför där är ett stort märke i tv-soffan efter hennes feta häck?

HAN Din pappa som är fet; magen dallrar – så här! (*visar hur det dallrar*) – när han går. Jag fattar inte hur mamma kan ha så dålig smak, att hon flyttar ihop med honom.

HON Bra att du erkänner det: att din mamma har kass smak. Den där stickade tröjan hon alltid har på sig ser ut som om nån spytt på den.

HAN Gör det inte alls!

HON Jo! Och dom där gamla gummistövlarna hon har,
dom går hon och handlar i. Folk tittar ju på henne som ett
ufo. Dom tror ju att hon är en sån tant som sover utom-
hus och dricker sprit i parken.

HAN Håll käften! Jag tänker i alla fall inte sova i en
våningssäng med dig.

HON Inte jag heller. Du stinker ju fotsvett, precis som din
mamma.

(Han försöker lyfta ned den övre sängen, men klarar inte det själv.)

HAN Hjälp till då.

HON Klarar du ingenting eller?

HAN Försök du själv då.

HON *(försöker lyfta ned sängen)* Men hjälp mig istället för att
gnälla.

HAN Se – du klarar ju inte det.

(De lyfter ned den övre sängen tillsammans.)

HON Var ska den nånstans?

HAN Så långt ifrån din så möjligt.

HON Ja, det ska den.

(De ställer ned sängen i andra änden av rummet.)

HON Det där blir ju bra.

HAN Nja, inte bra. Jag kommer ju fortfarande att få sova i samma rum som dig. Men det här blir bättre i alla fall – nästan okej.

HON Ja, nästan okej.

HAN Gå du bort till din sida nu, och låt min sida vara.

HON Jaja (*går till sin säng*).

HAN Min sida är ju helt klart bättre än din, det ser jag nu.

HON Spelar roll. Tror du jag bryr mig om det? Om några år kommer jag vara skådis i Hollywood, och storstjärna. Och då kommer jag att ha ett eget hus i Beverly Hills, och Will Smith kommer vara min granne.

HAN Fet chans. Du kan inte ens snacka engelska.

HON Du är bara avundsjuk att jag kommer ha en stor pool, med vattenfall och trampolin – och så ska jag ha en vattenrutchbana också. Du kan få se den på tv, när MTV Crips kommer hem till mig för att filma.

HAN Du kan slå på MTV istället, och se *mig* där om några år när jag är stor rockstjärna, och du ligger kvar i den där sängen och har blivit lika tjock som din pappa.

HON Som om du kan bli rockstjärna; du kan ju inte spela på den där gitarren.

HAN Jag håller på att lära mig ju. Om ett par veckor kommer jag vara helt grym på att spela.

HON Den har inte ens alla strängarna.

HAN När jag har spelat in min första singel så tar jag pengarna och köper en ny: *(uselt engelsk uttal)* Fender Deluxe Powerhouse Stratocaster Blizzard Pearl Maple.

HON Vad är det för nåt?

HAN En cool gitarr som jag ska ha. Och sen kommer jag bli superstjärna.

HON Och så kommer du gifta dig med Rihanna.

HAN Aldrig!

HON Jo, du gillar ju henne. Och hon gillar dig och din coola gitarr.

HAN Aldrig att jag gillar Rihanna. Jag gillar rock.

HON Varför lyssnar du aldrig på rock då? Varför har du Rihannas låt på datorn?

HAN Har jag inte alls!

HON Jo det har du *(sjunger Rihannas "Umbrella")*.

HAN Lägg av! Sluta sjunga den där fula låten.

HON Kom här – och dansa. Du älskar ju Rih-anna-anna-anna.

HAN Jag ska bli rockstjärna! Och alla kommer vilja ha min autograf, och ingen kommer veta vem du är, och du kommer vara avundsjuk hela livet på mig *(sätter sig i sängen och kramar sin gitarr)*.

HON Du kramar ju den där som en teddybjörn.

HAN Jag ska lägga mig nu, så kan du vara tyst (*släcker lampan*).

HON Du behöver inte vara ledsen. När jag får mitt hus i Hollywood kan du få komma dit och hälsa på en helg – om du tvättar fötterna först.

HAN Jag hör inte – jag sover.

(Hon lägger sig i sängen, tar upp en serietidning och tänder läslampan.)

HAN Vad gör du? Släck lampan – jag ska sova.

HON Sov då.

HAN Släck lampan!

HON Jag ska läsa Tintin. Du kan sova i alla fall.

HAN Nä, när man sover ska det vara mörkt, annars går det inte.

HON Klart det går.

HAN Nä. Min mamma säger att det måste vara mörkt, annars förstår inte kroppen att det är natt. Och då går det inte att sova.

HON Äsch! jag kan sova när det är ljust. Det är hur lätt som helst.

HAN Jaha, du är mörkrädd.

HON Är jag inte alls. Jag ska läsa.

HAN Rädd för mörkret, måste sova med sänglampa, som en liten bebis.

HON Lägg av! Jag säger ju att jag ska läsa.

HAN Mörkrädd – hur fånig kan man bli?

HON Jag är inte mörkrädd alls.

HAN Släck lampan då.

HON Bara för att du knappt kan läsa.

HAN Vadå, jag kan visst läsa.

HON Du kunde ju inte stava till ditt efternamn; du var tvungen att be din mamma om hjälp.

HAN Så var det inte alls. Du hittar ju bara på.

HON Läs det här då (*visar serietidningen*).

HAN Jag läser inte Tintin, det är shit.

HON Här står det: ”Det råder ingen tvekan, det kommer från källaren”. Fortsätt du. Vad står det där?

HAN Nä.

HON Se, du kan ju inte.

HAN Jag vill bara inte.

HON Eftersom du inte kan.

HAN Men ge mig den då (*tar serietidningen*). Det kommer från källaren – så (*kastar serietidningen*).

HON Men det var ju var jag läste (*tar upp serietidningen*). Läs nästa ruta istället.

HAN Jag har läst.

HON ”Och så en sista stöt bara: väggen har redan spruckit.”

HAN Gå och lägg dig istället och läs.

(Hon släcker lampan och går och lägger sig.)

HON Jag är inte det minsta mörkrädd.

(Nästa morgon har ett stort hål uppenbarat sig på den bortre väggen. De stiger upp och gör sig i ordning, utan att lägga märke till hålet.)

HAN Måste du gå upp nu?

HON Hur så?

HAN Jag vill inte äta frukost samtidigt som dig.

HON (*upptäcker hålet*) Vad har du gjort!

HAN Vaddå?

HON Har du slagit sönder väggen!

HAN Vad har hänt här?

HON Har du fått en knäpp i hjärnan precis som din mamma? Hur kan du få för dig att slå sönder väggen?

HAN Är du inte klok! Jag har inte gjort det här.

HON Vem skulle det annars vara?

HAN Du! Du har gjort det här – för att dom ska skylla på mig.

HON Nä!

HAN Du är ju helt sjuk i huvudet. Vem slår sönder en hel vägg?

HON Klart att jag inte slagit hål i väggen. Det skulle du ha hört ju; du skulle vaknat av allt oljud.

HAN (*funderar över saken*) Ja, vi skulle ha vaknat. Men om ingen av oss har gjort det, hur har hålet kommit dit?

HON Och utan oljud. Hur går det till?

HAN Det borde ju låta väldigt mycket om man gör hål i en vägg.

HON Men det kanske blivit så av sig själv.

HAN Hur menar du?

HON Att det var nåt fel på väggen ... Och så gick den bara sönder.

HAN Ja, du menar att dom byggt den fel på nåt sätt.

HON Precis – dom byggde den fel ... och så bara rasade den in helt plötsligt, utan att vi gjorde nåt. Det var liksom som om det skulle hända för eller senare ändå, eller hur?

HAN Just det.

HON Fast det borde ju ändå ha hörts.

HAN Ja.

(De är på väg att undersöka hålet i väggen, men vågar inte riktigt.)

HAN Spring och hämta din pappa. Berätta vad som hänt.

HON Varför ska jag berätta det?

HAN Därför att det är din pappa.

HON Han har säkert redan åkt till jobbet. Berätta du det för din mamma istället; hon är säkert kvar i sängen.

HAN Men du får berätta, det är din pappas hus.

HON Men jag tänker inte göra det.

HAN Inte jag heller.

HON Du får göra det.

HAN Nä, det tänker jag inte göra. Det är din tur att göra nåt. Det var jag som ordnade det där med sängen, så det är du ... *(märker att hon inte lyssnar)* Vad är det?

HON Hålet. Borde det inte ... alltså, den här väggen, det är väl ytterväggen, det finns inget rum bakom den. Huset slutar ju där, och om där är ett hål i den väggen borde ju hålet leda ut utomhus – och inte in i mörkret. Eller?

HAN Jo ... eller, jag vet inte.

HON Visst är det här ytterväggen?

HAN Jo.

HON Varför ser vi inte ut då?

HAN Vet inte.

HON Kolla in och se vad du ser därinne.

HAN Aldrig i livet. Det är ju din tur att göra nåt. Titta du in där istället.

HON Okej. Om du tittar in där först.

HAN Nä, titta du in först – och sen kan jag titta.

HON Jag vill verkligen inte.

HAN Men då får jag väl göra det (*på väg att kika in, men vågar inte genomföra det*).

HON Kom igen då!

HAN Nä! Jag gör det inte bara för att du säger det.

HON Vad ska vi göra då?

HAN Jag vet inte.

HON Inte jag heller (*funderar över saken*). Okej, men vi kanske kan laga det på nåt sätt.

HAN Med vad då? Har du en massa träplankor någonstans?

HON Men vi täcker över det. Funkar inte det?

HAN Har du nåt som täcker?

HON Jag har en filt. Den kan vi sätta upp över.

HAN Man kan inte ha en filt på väggen.

HON Jo, men den är tunn och jättefin (*tar fram filten*). Det kommer se bra ut.

HAN Okej. Det kanske funkar.

HON Jo, men det gör det.

(*De sätter upp filten över hålet.*)

HON Eller hur? Visst blev det fint?

HAN Man ser ju inte hålet i alla fall. Och det ser nästan ut som nånting man kan ha på väggen.

HON Jättefint ju.

HAN Det ser okej ut.

HON Dom kommer inte märka nånting.

HAN Vi får se.

(De går ut. Dagen går, och de återkommer tillsammans.)

HAN Jag kan inte fatta att dom inte har märkt nånting.

HON Jag visste att dom inte skulle märka det; dom har en massa annat att tänka på.

HAN Men ändå, att dom bara kom in och typ ”snyggt tyg ni satt upp på väggen”. Dom fattade ju ingenting.

HON Dom är helt klart lite korkade.

HAN Ja.

HON Speciellt din mamma.

HAN Lägg av. Varför ska du alltid börja tjafsa?

HON Det är ju sant ju.

HAN Det är bara för att du vet att det är jag som kommer bli känd, och du kommer bara vara en av dom där som ingen vet vem dom är.

HON Det är ju jag som har all talang. Det var jag som kom på det smarta att hänga upp filten över hålet.

(Hon börjar att packa upp och dekorera sin del av rummet.)

HAN Jag menar inte att vara taskig; du är inte helt osmart, men det hjälper inte. Du kommer aldrig bli en känd skådespelare; du har inte det som krävs, det krävs att man är beredd på att ge allt.

HON Vad sa du?

HAN Jag sa att man måste vara beredd på att göra vad som helst – och det är inte du. Men jag är beredd på att göra vad som helst. Jag skulle kunna käka ... maskar, eller skalbaggar eller ... aphjärna, eller vad som helst.

(Hon sätter upp en plansch på Lindsay Lohan; han kontrar med att sätta upp en plansch på Tokio Hotels gitarrist Tom Kaulitz. Hon sätter då upp en på Will Smith, varefter han genast tar en upp en på Iron Maidens Eddie the Head, medan hon snokar bland hans saker och bittar en plansch på Rihanna.)

HON Du glömde sätta upp din älskling.

HAN Rotar du i mina grejer! Ge mig den!

HON Ta henne då, jag vet att du vill ha henne.

HAN Jag vill inte ha henne; du kan slänga den.

(Hon håller upp planschen framför sig själv medan hon dansar och sjunger "Umbrella".)

HAN Lägg av! *(tar tag i planschen)* Ge mig den!

(De har en jämn dragkamp om planschen. De försöker stampa på varandras fötter; deras smalben växer ihop ögonblickligen.)

HON Vad händer!

HAN Jag sitter fast.

HON Benen sitter ihop.

HAN Ta loss dom!

HON Jag kan inte.

HAN Aj! dra inte så.

HON Vänta! Om vi drar båda två samtidigt.

HAN Ja.

HON Ett – två – tre!

(De försöker dra isär benen, men de är helt hopväxta – båda skriker av smärta.)

HAN Det går inte.

HON Men om vi lirkar lite – fram och tillbaka – så kanske det lossnar.

HAN Ja, det kan funka.

HON Kom igen!

(De lirkar, vrider och sliter, men de är ohjälpligt fast.)

HON Det gör för ont.

HAN *(undersöker benet)* Vad är det som har hänt?

HON Det ser nästan ut som ...

HAN ... dom växt ihop.

HON Hur har det här gått till? Sånt här kan ju inte hända – det är ju helt omöjligt. Man kan ju inte växa ihop med folk hur som helst.

HAN Strunt samma hur det gick till. Vi måste komma loss.

HON Ja.

HAN (*upptäcker lacknaftan*) Det där!

(Han försöker ta sig till lacknaftan, men inser för sent att de sitter ihop. De tar sig dit, med viss möda, tillsammans.)

HON Vad är det för nåt?

HAN Det här löser upp målarfärg. Det kan säkert funka på våra ben också.

HON Tror du?

HAN Det är lösningsmedel ju.

HON Prova då.

(Han håller lacknafta över deras ben.)

HAN Händer det nåt?

HON Det luktar illa i alla fall.

HAN Fanken, det funkar ju inte!

HON Nä.

HAN Vad gör vi nu då?

HON Vi sitter ihop, det är därför det inte funkar. Vi måste skära, det är det enda sättet tror jag. Annars kommer vi fortsätta att vara ihop.

HAN Du har rätt (*tar upp en såg*). Vi måste såga.

HON Vi har inget val.

HAN Inget val, nä (*på väg att såga, men klarar det ej*).

HON Kom igen.

HAN Jag kan inte.

HON Jo – kom igen!

HAN Nä, du får göra det (*ger sågen till henne*).

HON Okej.

HAN Gör det.

HON Jag ska.

HAN Kom igen då!

HON Det kommer göra ont.

HAN Ja.

HON Det kommer göra jätteont.

HAN Ja.

HON Jag klarar inte det.

HAN Bara gör det – tänk inte efter.

HON Jo, men vi måste tänka efter. Vi kan ju inte bara börja såga i våra ben. Det kommer spruta blod. Man kan ju inte såga i sig själv – då är man galen.

HAN Och då kommer vi behöva åka till sjukhus. Jag vägrar, jag åker inte till sjukhus, det spelar ingen roll om jag blöder ihjäl.

HON Lugna dig, vi ska inte såga.

HAN Men vad ska vi göra då? Vi kan ju inte gå omkring så här.

HON Jag vet inte.

HAN Mamma kommer bli jättearg om hon ser det här. Hon kommer skylla på mig bara.

HON Jag kommer inte på nåt.

HAN Inte jag heller.

HON Men vi kanske ska sova på saken. Om man sover på det, så brukar jag komma på nåt bra – nåt bra som man inte kom på då, men sen bara *pang*, och så vet man precis.

HAN Okej.

HON Då sover vi på saken.

(De försöker gå åt varsitt håll, men som sagt sitter de ihop.)

HON Men hur ska vi sova?

HAN Jag antar att vi måste flytta ihop sängarna.

HON Aldrig att jag sover i samma säng som dig.

HAN Hur ska vi göra då? Vi sitter ju ihop; det är ju inte som om vi har nåt val.

HON Nä.

HAN Då så. Då flyttar vi ihop sängarna.

(De flyttar ihop sängarna och lägger sig.)

HON Du ligger på din sida, och jag på min. Och rör mig inte när du sover.

HAN Och rör inte mig du heller!

HON God natt!

HAN Hoppas du får mardrömmar.

HON Fy vad elakt. Hur kan du säga så?

(Han låtsas sova.)

HON Hur kan du önska att jag ska få mardrömmar? Det är ju jätteelakt.

HAN Men hallå! du har ju varit dum mot mig hur mycket som helst: dissat min mamma, och sagt att jag inte kan läsa. Jag kan visst läsa.

HON Men det är faktiskt annorlunda med mardrömmar. Det är hemskt på riktigt.

HAN Bara för du är mörkrädd (*vänder sig bort*).

HON Jag är inte alls mörkrädd.

(Hon lägger sig ned för att försöka sova, då ett vinddrag från hålet får filten att fladdra.)

HON Vakna, det är nånting ... nånting som är fel.

HAN Vaddå fel?

HON Titta på filten.

HAN Men det är ingen fara. Det är bara som det blåser lite.

HON Men var blåser det ifrån? inifrån hålet?

HAN Ja, det är ju lite konstigt.

HON Det är mer än konstigt; det är nånting där inne.

HAN Kanske.

HON Vi måste göra nåt!

(Plötsligt sugs filten in i hålet och de kastar sig i varandras famn; deras överkroppar växer genast ihop.)

HAN Nej!!

HON Skrik inte!

HAN Vi sitter ihop. Kan du resa på dig?

HON *(reser sig upp tillsammans med honom)* Kolla! vi sitter ju ihop överallt.

(De har på nytt glömt att de inte kan röra sig fritt; de trasslar in sig i varandra och faller ned från sängen.)

HON Aj! ta det försiktigt.

HAN Ta det försiktigt själv!

HON Det är ju du som klumpar dig!

HAN Du är ju helt omöjlig att sitta ihop med.

(De reser sig upp.)

HAN Det verkar inte blåsa mer från hålet i alla fall.

HON Nä.

HAN Jag måste ju vara i skolan i morgon bitti.

HON Det måste väl jag också.

HAN Jag kan ju inte gå i skolan så här: med dig överallt.

HON Det är klart vi inte kan gå så här fattar du väl. Alla kommer tro att vi är ufosar.

HAN Ja, kolla på oss! Vi ser ju ut som ett ufo.

HON Vi måste berätta för din mamma.

HAN Nej! Hon kommer bara att skylla på mig, det gör hon alltid. Du får berätta för din pappa istället.

HON Det kan jag inte.

HAN Men du måste.

HON Jag vill inte; jag vågar inte.

HAN Varför då?

HON Han kommer bara att skratta åt mig, det gör han alltid.

HAN Precis som alla i skolan, dom kommer skratta åt oss om dom får se oss.

HON Vi får stanna här – i det här rummet, där ingen kan se oss, eller hur?

HAN Ja.

HON Men din mamma skulle vara hemma idag, va?

HAN Ja, hon ska tapetsera vardagsrummet; hon kommer komma på oss, och tvinga oss att gå till skolan.

HON Inte om hon tror att vi redan är där. Vi smyger ut och tar våra skor och jackor ... och våra ryggsäckar, och gömmer dom, så tror hon att vi gått till skolan.

HAN Jättebra – det gör vi.

(De skyndar ut och hämtar sina saker; de gömmer alltihop i sitt rum.)

HON Nu kommer hon aldrig att komma på oss.

HAN Men ska vi bara sitta här i det här fula rummet hela dan?

(Avlägsna toner hörs inifrån hålet.)

HAN Var kommer musiken ifrån?

HON Det kan väl inte vara din mamma?

HAN Nä. Det låter nästan som om ...

HON ... det kommer därinifrån.

HAN Det är nånting där inne.

HON Ja.

HAN Ska vi klättra in?

HON Är du helt knäpp! In i mörkret? Vi vet ju inte vad som finns därinne.

HAN Vad ska vi annars göra? Ska vi sitta ihop resten av livet eller?

HON Nä.

HAN Kom igen då!

HON Okej.

(De är på väg in i hålet.)

HON Hoppas bara att det leder nånstans.

HAN Vad menar du?

HON Att det leder nånstans, att vi kommer ut nånstans.

HAN Vi måste ju komma ut nånstans.

HON Det är inte säkert. Vi vet ju inte vad som finns där, vi kanske inte kan hitta ut.

HAN Det kanske inte är en sån bra idé.

HON Nä men, du har rätt. Vad ska vi annars göra? Vi kan inte gömma oss här resten av livet. Och annars finns det bara en sak att göra: åka till sjukhuset.

HAN Okej då, vi klättrar in.

(De klättrar in och försvinner. En signaturmelodi spelas medan de klättrar ut ur hålet igen. De befinner sig nu backstage på en talkshow på tv.)

SPEAKER Tonight Jay welcomes: Will Smith! *(applåder)*
Lindsay Lohan! *(applåder)* And musical guests, The Joint
Twins!

HAN Hur kom vi hit?

(Hon upptäcker en affisch på The Joint Twins.)

HON Det är ju vi! På affischen.

HAN Vad gör vi där? Jag förstår ingenting.

HON Det är vi som ska uppträda.

HAN På tv? vi två?

HON Ja. Det är ju vår affisch. Hela publiken väntar på oss.

HAN Hur blev det så här?

HON Jag vet inte. Men vi måste göra oss redo, det är snart
vår tur på scen.

HAN Men jag är inte redo.

HON Inte jag heller. Men vi kan ju inte missa en sån här
chans: att få uppträda på tv.

HAN Nä, det är klart. Vi måste ha scenkläder.

HON Ja.

(De går åt varsitt håll, och lossnar som om de aldrig suttit ihop, för att hämta sina extravaganta scenkläder. De tar ingen notis om det faktum att de inte längre sitter ihop.)

HAN Dom här kläderna är ju hur coola som helst.

HON Skynda dig på med dom.

HAN Och dom passar mig helt perfekt.

HON Dom är ju dina, det är klart dom passar.

HAN Men shit! kolla på oss!

HON Vi sitter ju inte ihop.

HAN Vad gör vi nu! Dom är ju här för att kolla på oss ihop
– vi sitter ihop på affischen ju.

HON Men det går att lösa. Vi får ... (*bittar spännband*) vi får
binda ihop oss igen, det är ingen som ser nån skillnad.

HAN Ja, perfekt.

(*De binder ihop sig.*)

HAN Det är ingen som kan se nån skillnad, eller hur?

HON Vi måste ha smink också.

HAN Aldrig att jag ska ha smink.

HON Fåna dig inte, *alla* har smink på scen.

HAN Okej då, du har väl rätt (*tar upp en puderdosa*).

HON Ja, precis. Dutta den där i det där – inte så mycket –
och sen duttar du det i ansiktet.

(*De sminkar varandra med symbiotisk precision.*)

HON Se till att det inte blir för mycket bara.

HAN Tjafsa inte – det blir jättebra.

HON Säker att det inte är för mycket?

HAN Men var inte så nervös.

HON Det är klart jag är nervös. Fattar du inte hur många
miljoner som tittar.

HAN Jo, men vi kan det här.

HON Du är ju lika nervös; jag känner hur du skakar.

HAN Det är klart att jag är nervös.

TALKSHOWVÄRDEN Please welcome—*(fnittrar)* the
amazing dancing duo—The Joint Twins!

HON Redo?

HAN Då kör vi!

(De framför ett dansnummer till Rihannas "Umbrella". Studiopubliken skrattar och jublar. En applåds skylt riktad till publiken tänds efter framträdandet. De tackar publiken och skriver autografer, innan de försvinner iväg till en väntande limousin.)